עבודת ישראל — מלכים

(מלכים ב סי' ד') ואשה אחת מנשי בני הנביאים וגו'. נוכל לבאר הרמז על החורבן המר אשר אנחנו בקרבו. כי כנ"י נקרא' אשה אחת. והיא מנשי בני הנביאים פי' כשהיה בהמ"ק קיים היו לנו נביאים וחוזים להודיע לנו גדולת מלכנו ית' ואת הדרך אשר נעלה בה. לא כן עתה כי אין אתנו נביא וחוזה אנחנו לא נדע מה נעשה כצאן בלי רועה. וזה נק' נשי לשון שכחה כמ"ש נשיתי טובה. וכן כי נשני אלהים וגו' והאש' הנ"ל צעק' אל אליש"ע אותיות א"ל יש"ע דהיינו שהיא מתמרמרת וצועקת לצור ישענו הנק' א"ל יש"ע. לאמר עבדך אישי מת דהיינו הבהירות שהי' לי מקדם. והנושה בא לקחת וגו' דהיינו לא זו שאינני עובד ה' כראוי אף זו כי לא נתנני נופש בצרות שונות. ונק' נושה שנפרע מעונותי. ואמר לה א"ל יש"ע הגידי לי מה יש לכי בבית. כלו' דודה עונה לעמו בנ"י באיזה זכות אושיעך מה יש לכי. ותאמר אין לשפחתך כו' כ"א אסוך שמן. ופירשו בו כדי משיחת אצבע קטנה. דהיינו שהיא משיבה שלא נשאר לה בלתי דבר קטן הוא האמונה כי האמונה הוא שמקיימת אותנו ותושיענו במהרה. ויאמר לכי שאלי כלים מן החוץ. דהיינו שהיוצר כל נותן עצה הגונה לנו לשאול כלים הם אהבות ויראות מן החוץ כלו' מן החיצוניות כי מי שרוח נכון בקרבו יוכל ללמוד ולקחת מדברים חיצונים דהיינו אם אני אוהב את אשר לי שאני משמח עמהם רגע ומי יודע אם למחר עאכ"ו שתהי' אהבת נפשי דבוקה ליוצרי שהוא עמי לעולם. וכן יראה. אם אני ירא מב"ו עאכ"ו מהאל הנורא קיים נצחי. וכן שאר המדות. ובאת וסגרת הדלת היינו שזה היסוד האמיתי לכל העבודה להתבודד ולחשוב בשפלותו ולדעת כי הוא בבחי' דלות עד מאוד. ועל ידי הכנעת רוחו ושבירות לבו יוכל לעלות אל ה' וזש"ה ויצקת על כל הכלים דהיינו שההכנעה ונמיכת רוחו צ"ל ניצוק על כל עבודת ה' בכלים הנ"ל אהבה ויראה. וסיים הכתוב והזהיר והמלא תסיעי. דהיינו שבחי' מלא חלילה שהאדם מדמה ברוחו שהוא מלא תורה ומע"ט ומעלות ומדות תסיע ותשליך מעליך. והוסיף הכ' ואמר ואת ובניך תחיי בנותר. דהיינו שכל חיותך לא יהי' רק בנותר. כי אתה כנותר כמ"ש למי שמשים עצמו כשירים. וכמ"ש למעלה וסגרת הדלת לשון דלות וכמ"ש הראב"ד כי בשם שד"י ואדנ"י כשאתה מסלק מהם אותיות דל"ת נשארים אותיות י"ש אנ"י ביאור דבריו כשאדם בבחי' דלי דלות אז הוא מנושא ומנוטל אל אביו שבשמים. וזה י"ש אנ"י בסוד היחוד השמות הנ"ל שהם ביו"ד והבן.